

O preganem abesin-
skem negušu

krožijo govorice, da bo zapustil London, ki ga je bridko razočaral in se bo naselil s celo rod-
bino v Braziliji. Cesar
še čaka na cesarico, ki
je ostala v Jeruzalemu.
Kakor hitro se bo pri-
peljala cesarica z ostalo
deco v London, se bo
neguš poslovil od Angli-
je in se podal pod okri-
lje južne Amerike.

Leta 1872 je rodila
ženska v Oleco v sever-
ni Ameriki osmorčke. L.
1922 je rodila Mehikan-
ka Erniquita Ruibo tudi
osem otročičev. Sedmor-
čki so bili rojeni v Dro-
pinu v Združenih ameri-
ških državah, 1885 na
španskem, 1888 v Texa-
su v sev. Ameriki in v
Pennsylvaniji v sev. A-
meriki ter l. 1903 v Ac-
cri v zapadni Afriki. Se-
dem dečkov je rodila ne-
ka mati marca 1931 v
Costa da Valedo na Por-
tugalskem. Oktobra 1933
je podarila sedmim sin-
čkom življenje neka ma-
ti v Georgetownu v an-
gleški Guayani v južni
Ameriki.

Za poletje in
vroče dneve
Ostanki

mariborskih tekstilnih tovarn
brez napak, pristno-
barvni, »Paket serija
S«, vsebina 15—21 m
primo oxfordov, tourin-
gov in cefirjev za mo-
ške srajce, vsak kos
najmanj 3 m, dalje
»Paket Serija S/O« isto
tako 15—21 m za žen-
ske pralne obleke, de-
čve (Dirndl) v najlepših
barvah, predpasniki itd.
Vsak paket poštne
prosto samo Din 197.-.
Za isto ceno »Paket se-
rija P«, vsebina 15—20
m platno, posteljnina,
žensko, moško in na-
mizno perilo barvasto,
ter »Paket serija P/I«
10—15 m istega najfi-
nejšega belega blaga.
Neprimerno vzamem
nazaj in zamenjam. Da-
lje najcenejše blago za
vsa moška in ženska
oblačila. Vzorci brez-
plačno.

„KOSMOS“

razpošiljalnica ostankov
MARIBOR, Dvofakova
cesta 1. 1933

Kdor oglašuje,
ta napreduje!

Petančič Davorin:

Svete gore.

Povest.

Po maši se vdere reka ljudi, pisanih Hrvatic,
belih, rdečih in črnih, fantov s peresi za klobuki in
žen in mož. Otročji drobiž se k materam tišči in za-
krilo drži... Oblegajo stojnice, pijejo medico in išče-
jo prostora v senci. Tam so tamburaši vrezali svojo,
tu je veseli berač raztegnil harmoniko...

Procesi je odhajajo. Žalost in jok. Še enkrat po-
kleknejo in molijo v slovo...

»Z Bogom, Marija!«

Popoldan je bučen, a večer je nem in tih. Stoj-
nice počivajo, lepote in sladkarij oropane. Tudi voz
z umetniki je odskripal v dolino. Ljudstvo je bilo
nezadovoljno in čakalo pevko, ki poje domače, po
gorsko. Pa je ni bilo. Pavle je zastoj iskal tistih
oči...

Večer je preganjal dan. Sonce je lizalo z blede
svetlobo Rožco in Špiček. Tedaj je Mara zlezla s
podstrešja, da bi praznovala veliko romanje, po
katerem je hrepnela.

Slavne Benetke

Mara je doživljala vsako podrobnost doma. Vonj
od gnoja pri hlevih jo je prijetno dražil in vabil.
Hodila je okoli hiše in hlevov, gledala v gore in
ravnine.

»Kako je tu vse drugače kakor tam doli. Na
Gorah je pomlad, kakor je ni nikjer.«

Lenčko je našla na trati pod lipo in se je raz-
veselila.

»Bolna je, pa je vsaj pri meni!«

Našla jo je bedečo in se spustila k njej na ze-
lena tla.

»Mara, kako ti je bilo v tujini?«

Obšel jo je spomin na pretekle mesece in se je
užalostila. Lojze in Miha sta mazala voz pri kolar-
nici. Ko sta zapazila, da je Mara pod Lipo sta pu-
stila delo in se približala k njima.

»Lojz, pa Miha sedita sem, da bo Mara povedala
o sebi, kako ji je bilo!«

Lojz se je naslonil na deblo in sedel na koreniko,
ki je molela iz zemlje. Miha je stal malo vstran, ker
mu je bilo nerodno pred Maro zdaj ob svetlobi
dneva.

Mara je pripovedovala...

Ko sta se Mara in Lojze ločila, je Maro prevzelo
moreče domotožje. Pogled na podobico jo je zabol-
el. Poljubila jo je in jo skrila v žepu. Počakala je na
Hrvaškem do drugega dne, da je prispel Lah. Potem
sta se vozila čez visoke, skalnate gore, po dolgih
prašnatih cestah. Tu ji je še bilo prijetno, ker je
oživila svet razumljiva govorica. Čez teden dni je
zagledala prvič morje pri Trstu. Prevzelo jo je vso.
Zelenkasta gladina se je v daljavi svetila in leske-
tala v živih barvah, kakor da bi se sonce razbilo v
njej. Domotožje se je izselilo iz duše in polastila se
je srca radost in oči poželenje, da bi videla še več.
Lahovo govorenje jo je vabilo kakor grešna skuš-
njava.

Z barko sta se peljala preko morja. Tako tiho
je drsela in rezala vodo. Imela je vsega v izobilju.
Lah je trošil in ji prinašal zlatormenih oranž, ki jih
še nikdar videla ni, smokev in grozdja.

Jutro je bilo, ko so zagorele pred njo beneške luči.

»Še eno uro, pa boš tam. Po mojem je to najlepše
mesto na svetu,« je pravil.

»To je prijazen človek, doma pa gode tisti Miha.
O, prav je, da sem šla!«

S čelnom sta se prepeljala med hišami in obstala.

»Poglej, Mara, tam boš ti!« Pokazal je s prstom
na veliko poslopje z visokimi okni, ki so bleščala v
vročem soncu.

27

»Joj, kako je lepo!« se je čudila.

Po ulicah je vrelo ljudi, da se je s težavo izogi-
bala, ker ni bila mesta vajena in še nerodna. Po-
slušala je govorico in jo je zaskrbelo:

»Kaj bom tukaj, ko ne razumem niti besedice!«

»Te bodo že naučili. Tu gre hitro!«

Stopila sta v veliki hotel. Toliko oken in vrat,
še ni Mara z Gor nikdar videla. Natakarije in nata-
karji so švigali kakor muhe, pa se nobeden ni zadel
v gnječi.

»Tega jaz ne zmorem niti prazna!«

»Ti boš imela drugo delo, kar brez skrbi bo!«

Potrkal je na vrata v drugem nadstropju in odprl.

Debel gospod, sicer pa lepe zunanosti, je sedel
v naslonjaču in se mučil s časopisom. Moder dim
smotke se je širil po sobi v gostih oblakih.

»O!« se je presenetil in skočil po koncu.

Lah se je poklonil in sprejel ponujeno roko.

»Pozdravljen! Pripeljal sem jo, kakor sem ti
pisal.« Gospod je poiskal z očmi Maro, ki je začu-
deno gledala po bogati sobi in skušala, da bi razu-
mela njun pogovor. Prijel jo je za roko in ji po-
gledal v oči.

»Dobra je. Kje si jo le iztaknil?«

»Slovenka je, hribovka. Čisto je še neumna.«

»Take rabim, lepe, pa neumne. Jo bodo že spre-
obrnili he-he.« njegov smeh je zvenčal po izbi. Mara
je širila oči in strmela.

»Kako sta čudna!«

»Izplačal ti bom takoj.«

»Nekoliko še lahko primakneš. Dolgo pot sem
naredil. Srečo išče, veš, pa sem menil: Tu jo bo
našla!«

Zopet sta planila v smeh, ozek, hihitajoč.

Mari je bilo hudo. V dušo ji je vpadlo, kakor da
bi prežali na njo dve krvoločni zveri...

»To je tujina!« je dočutila ostro.

Potem so je zapeljali v sobo, o kateri so rekli, da
bo njena. Lah ji je pomolil roko in se prezirno na-
smehnil:

»Mara, zdaj se ne vidiva več! Pripeljal sem te
v srečo. Bodi mi hvaležna!«

»Laže, laže!« je vpilo v njej.

»Meni je tako tesno, da ne morem ostati. Tu je
moj denar! Vzamite vse in zapeljite me domov!
Na svete Gore... Tu umrjem.«

»Ne morem in nočem. Ker hočem, da si srečna.
Poglej skozi okno na mesto in na morje, kako je
lepo. To je zdaj tvoja domovina...«

»Ni, jaz čutim, da ni!« se izviije iz nje.

»Pa bo, ko se boš vživela! Lepoti moraš pri-
trditi...«

Pustil jo je in naglih trdih korakov zapustil sobo.
Onemela je za hip na mestu, potem pa zakričala:

»Gospod! gospod!«

Ni se oglašil. Letela je na hodnik. Slišala je še
pesem njegovih korakov in potem nič več. V zavesti
samote se je spustila po stopnišču...

Ustavil jo je gospod. Z ljubeznivo kretnjo jo je
prijel in potegnil za sabo. Maro je bilo pred njim
sram. Požirala je solze. Zapeljal jo je v sobo in ji
prijazno pokimal. Potem pa je slišala, da je ključ
zaškrta. Skočila je h ključavnici in poskusila s
kljuko.

»Zaprta!«

Ni mogla, ne kričati ne jokati. Vrgla se je na
stol in trpela...

Poslali so k njej mladega gospodiča, da bi jo
tujega jezika naučil, kolikor bi rabila.

Vstopil je s smehom na ustnicah in ji zapel
narejeno in neprijetno slovensko pesem. Mara je
začutila vso lepoto svetih Gor v enem hipu.

»Dekle, jezika te bom učil.« Vrata je zaklenil in
vtaknil ključek v žep.«

»Zakaj zapiraš?«

Ugajalo mu je, da ga je potikala kakor fanta
domá.

(Dalje sledi.)